

maakt ons niet alleen schuldig voor het gerigt, maar ook voor het oog van GOD."

Bij Wolvenburg luidt zijn vermaan: „O, wee! als gij het ongeluk mogt hebben daarin te verblijven, want het is de Cellulaire Gevangenis, waarin de ongelukkigen in de grootste eenzaamheid hunne misdaden moeten boeten. Daartoe zijn er 116 afzonderlijke kamertjes of zoogenaamde cellen ingericht. Prent dus goed in uwe gedachten mijne waarschuwingen voor den eersten val, en gij zult steeds een gerust en zuiver geweten behouden."

Maar er zijn ook prettiger dingen te vermelden, al weet de heer Teeuwisse er altijd wel een stukje paedagogie in te vervatten. Zo vloeit ook het volgende uit zijn pen: „Mogt ik u op onze togtjes menige nuttige les geven, in het huis van Paus Adriaan, en meer nog in de fraaie schilderstukken, die het bevat, vindt gij weder een bewijs, hoe naarstigheid in het leeren soms den weg baant tot de hoogste betrekkingen in de maatschappij."

Ter illustratie van de veranderde toestanden sedert 1858 in Utrecht kiezen we nog een citaat uit het hoofdstukje over wijk L (aan de westzijde buiten de stad). „In deze buurt — aldus de heer Teeuwisse — is sedert 1931 het Leidsche veer gevestigd, dat benevens de aankomst en de afvaart van eenige pakschuiten aldaar eenige bedrijvigheid geeft. *Voor het overige is het eene stille landelijke wijk. Uitmuntennd bouwland en uitgestrekte weiden, die veeltijds met het schoonste rundvee pronken, maken haven natuurlijken rijkdom uit, en verschaffen aan de meeste inwoners een bestaan.*

Het Station van den Rijnspoorweg met de twee groote fabrieken, en de coke ovens, die daaraan behooren, geven ook werk in overvloed aan honderden arbeiders en beambten. Hare bevolking is anders niet groot, en bestaat slechts uit 2500 menschen".

Tot zover de heer Teeuwisse, uit wiens boekje naar wij hopen tal van onze groot- en overgrootouders enige kennis van de stad hebben geput en uit welk werkje ook wij nog wel wat kunnen leren!

de J.

NOG IETS OVER GRENSPALEN

Indertijd deelden wij in een bijdrage over de Hollandsche Rading iets over verwaarloosde grenspalen mede. Nu is het Provinciaal Bestuur doende hier aandacht aan te wijden, maar het schijnt dat sinds het loffelike herstel van 1925 het onderhoud in het vergeetboek is geraakt doordat dit niet bij een bepaalde tak van dienst is ondergebracht. Hopelijk zal hier nu in voorzien worden en zullen wij bij het Tienhovensche Kanaal binnen afzienbare tijd weer de stenen kolommen Nr. 21 en 22 kunnen bewonderen en misschien ook een nieuwe Melis van Zijlenpaal Nr. 24.

Misschien zal ook de raadselachtige oude grenssteen 25 M. ten Noorden van G. p. 3, niet ver van de Rijksweg bij de Witte Bergen, wat zichbaarder op een voetstukje geplaatst kunnen worden. Deze steen draagt een bijna onzichtbaar Gelders?? wapen en een nog onverklaard ingebeiteld jaartal?

Ook de omgevallen ronde grenssteen op de uiterste Noordpunt van de gemeente de Bilt, dicht bij het fietspad Hilversum-Lage Vuursche zij nog eens aan de aandacht van de onderhoudsplichtige aanbevolen.

Deze „uitloper” van de Bilt behoorde in 1539 nog aan het klooster Oostbroek als een van de restanten van de „terram adjacentem”, vene genoemd, die dit klooster in 1122 van Mechtildis kreeg.

M. R.

KLEINE MEDEDELINGEN.

Nog eens Lodensteyn. In het April-nr 1954 van dit Maandblad deelde de Heer de Jong een en ander mee uit het boek „Joost van Lodensteyn als piëtisch dichter”, te Groningen en Djakarta in 1952 verschenen als dissertatie van den Heer J. C. Trimp. Volgens den Heer de Jong toont Dr Trimp hier duidelijk aan dat het werk van Lodensteyn in veel opzichten gebrek-
kig is geweest.

Ware het niet billijk geweest ook te vermelden dat de auteur tevens wees op de „zeer schone verzen” (o.a. op blz. 116) van Lodensteyn, die door hem aan het slot van zijn boek (blz. 124) een „waarlijk wel echte dichter” wordt genoemd?

C. C. v. d. G.

Molen „Kranenburg”. Onder het opschrift „Molen Kranenburg geruisloos verdwenen”, lazen wij in Trouw van 30 Maart 1954:

„Zo uitbundig als men in Utrecht eigen activiteit pleegt te prijzen wanneer ergens een eerste spade in de grond wordt gestoken of wanneer er een nieuw stukje „industrialisatie” aan de bedrijvigheid wordt toegevoegd, zo stil, zo stiekem is gisteren het povere restant van de oude molen Kranenburg aan de Kromme Rijn geliquideerd.

Daar kwamen geen toespraken aan te pas, daar was geen autoriteit die de eerste mokerslag kwam geven in het gezicht van wat eens een mooi monument van Utrechts oude welvaart was.

Bijna tweehonderd jaar heeft Kranen-

burg aan de Kromme Rijn gestaan, een houtzaagmolen waarin het lied van de arbeid met vlijtig élan werd gezongen. Maar in de oorlog werd het hout van de mooie molen geroofd en na de oorlog was Utrecht zo vervuld van gedachten aan industriehallen en Jaarbeursdrukte, dat de molen nauwelijks aandacht kreeg.

Voor dat vroegere pronkjuweel van bedrijvigheid werd geen cent ter beschikking gesteld. „Niet te herstellen” luidde het oordeel. Een aanbod om de molen althans uitwendig te restaureren werd zelfs niet geaccepteerd; een volledige restauratie compleet met wiestinstallaties en andere peperdure dingen of.... afbreken. Nu is het er van gekomen en wat een prachtig monument had kunnen zijn in de nieuwe Kromme Rijn-wijk is geruisloos geliquideerd. En dat in een stad die zich zo beijvert om haar verleden te verheerlijken”

Molen „Rijn en Zon”. De enig overgebleven utrechtse molen, „Rijn en Zon” in de Adelaarstraat, die al geruime tijd zonder wieken staat, kan nog gerestaureerd worden. Een comité voor inzameling van gelden voor herstel is dezer dagen in het leven geroepen. Secretaris is de heer K. Dolman, Van Hoornekade 47bis, Utrecht.

De Glazen Wagen. De Amersfoortse Courant verschaft ons deze bijzonderheden over het vervoer per postkoets van Scherpenzeel naar Utrecht, honderd jaar geleden.

Er zijn maar weinig mensen in Wouden-